

Deep jungle

- [Niçevari yürüyüş](#)

Niçevari yürüyüş

Uyuşuk adımlarımla toprağı dövüyorum. Acelem yok hayata ve yaşamaya. Dert sahibi olduğum gerçeğini göz ardı edersek, şah damarımın verdiği yetkiye dayanarak mat edebilirdim yaşamı. Hayatı değil yaşamı ve yaşamayı. Hayat daha çok doğa kanunları gibi sanki dedim. Yaşamaksa anlamlarımızı anlamlandırdığımız ilüzyonlar silsilesi. Ellerimi cebimden çıkardım, elimde ya bir baretta varsa korkusuyla irkilen sağımdaki ağacın dalına çöreklenmiş olan örümcek, ölümün korkusuyla salgıladığı adrenalin sonucu gözleri fal taşı oldu. Elimde bir baretta yoktu, ama olabilirdi ve bu örümceği hayatı üzerinde yaptığı tahminlerin en doğrusu olacaktı ve belki de haksızlığa mahkum edilmiş ömrüne bir haklılık vererek şerefli bir ölümü hak ettiğini düşünüp mutlu şekilde ölecekti. Sahi barettam olsaydı vuracağım son sey örümcek olurdu. Var mıydı sahiden dünya üzerinde vurularak ölen bir örümcek. Aptallık bakidir dedim kendime. Düşündüğünün farkında olan her varlık bir şeyler düşünebildiği gerçeğine dayanarak kendisini zeki sanardı. Cahillik ve aptallığını göz ardı ederek.

Cebimden çıkardığım ellerden her hangi birini sakalıma götürdüm. Sakal ve fransızcanın birbirine benzerliği konusunda belki de bir sempozyum düzenlenmeliydi avrupa birliğinde. Sonuçta ikiside gereksizce uzayan şeyler bütünüydü benim gözümde. Ve bu gereksiz uzayış ha kelimeler olmuş ha orantısız uzayan ve hiç ideal ayarını tutturamadığın sakal kılı. Fransızca hocama bu durumu açtığımda hakaret sayarım demişti ve ingilizce küfürler yağdırmıştı ağız dolusunca. Gerçi ingilizceyle küfür ediyor olması bu gerçeği kabul ettiğini ve benim gibi düşünen böylesi aşağılık varlığa uzunca cevap vermemek adına fuck deyip geçmişti.

Uyuşuk adımlarla yaptığım bu yürüyüşler içimde mistik yanlarımı uyandırıyor. Uzun yürüyüşler ardından her evime dönüşümde kendimi nietsche özentisi gibi hissederdim. Oda fazlasıyla severmiş uzun yürüyüşleri, kendince yaptığı uzun yürüyüşler sonucunda tanrının öldüğü üzerine yazdığı kitabı gururla yayınlamıştı. Tanrıyı her zerrede göremeyip kendini ideal tanrı yerine oturtuktan sonra felç kalmış. Durdum ve derin bir soluk aldım gökyüzünü gözledim. Yürüyüşlerinden mahrum bırakılmasının yaptığı yürüyüşlerde attığı her adımda tanrıdan uzaklaşmasının sonucunda gene tanrının ona felç hastalığını vermiş olmasını bir merhamet olarak görmemesi hayli üzücü. Elbette beklenmezdi felç olduğu gün tanrı dirildi ve beni duydu, hayır hayır cezalandırmadı kendini gösterdi, benim daha fazla kendi dünyamda onu öldürmemem adına merhamet etti.!!! sözleri üzerine inşa ettiği bir roman yazması. Öyleydi işte düşünebildiğinin farkında olan her canlı kendisini bir yerde ve bir anlamda zeki sanıyordu. Örümcek gibi tıpkı. Barettam yoktu belki ama beynimden vurulmuscasına şoka girdim kafamı toprağa eğdim. Ya ben dedim. Ya ben. Bende yoksa yaptığım yürüyüşler ve düşüncelerim sonucu tanrıdan uzaklaşıyor muydum. Öyleyse benim ne farkım olabilirdi. Sus dedim kendime sus. Varoluşsal organların çalışmaya başladı gene. Varoluşunu terk et demedim mi sana ben. Varoluşunu terk et. Tanrı zıtlıklardadır. Büyüklük zaten buradan gelir. Senin varoluşun üzerine her çaban ve düşüncen kibirden başka bir şey değil dedim kendime. Kendini var etme güdün baştan ayağa kibir. Ne kadar vardın ki yok olasın. Sahi şöyle mi demeliydim. Ne kadar yoktum ki var olabileceğim. Usta bir sanatçının kaleminden dökülmüş varlık aleminde yaratılmışların hangi birinden farkın vardıda senin varolacaktın. Sen ol emri üzere doğruldun ve yok ol üzerine silinecek kadarsın. Bir yanım dedi ki hakaret ediyorsun kendine ve potansiyeline baksana deneyimlediğin dünyaya ne kadar muazzam ve güzel elbette sen varsın. Benim olmam mesele değildi ki. Amaaan dedim ve spinozanın sözüyle noktaladım kendi kendime verdiğim bu kavgayı.

Eğer suyun aşağı doğru aktığını düşünebilen bir varlık olabilseydi, su kendi özgür ve hür iradesiyle aktığını düşünürdü.

Sayın okuyucu,

Seni tam bu noktada uyarmalıyım, eğer okumaya devam edersen sana daha fazla düşüncelerimi dayatmış olacağım, müthiş bir manipülasyona maruz kalıp düşüncelerini değiştirebileceğim hayata ve kendine olan bakış açını. Unutma her iletişim ve diyalog bir manipülasyondur. Aptal bir örümcekten ve nietscheden farkı olmayan bir asalaktan miras olarak o müthiş zihnine zehirli sözler akıtmış olacağım.

Bunu yazarken güldüm ve seninde güldüğünü hissedebiliyorum akciğerimin sırtıma yakın taraflarında bir yerde. Manayı kaybettik ne yazık ki. Yazının icat oluşundan mıdır gırtlığın evriminden mi yoksa matbaanın icadından mıdır bilemem ama manayı biz bir noktada kayıp ettik. Kayıp ilanı verdim karakola. Evet evet gerçekten vermiştim sonrasında beni uzun sorguya tutmuşlardı. Komünist miymişim yoksa, yoksa bir cia ajanı mı. Gülmüştüm polisleri soğuk savaştan mı kaldınız be dedim onlara komünizm mi kalmıştı, hele cia işte buna çok gülmüştüm. Sanırım ben çokca gülüyorum. Acaba uzmanlar günde kaç defa gülmeyi öneriyorlardı. Beyaz önlüklerinin ön cebine gülücük saklıyorlar mıydı acaba, yok yok onlar palyacolardı. Kafamı topraktan kaldırdım önüme baktım. Ağaçları gördüğümde tekrardan geldi aklıma sayfalar ve kitaplar. Avrupa çıldırmıştı skolastik düşüncüyü bir kenara bıraktıkları zaman. Ne salaklardı oysa. Mabet olarak kiliseyi bırakmış isayı terk etmişlerdi. Peki sorulması gereken asıl soru şuydu. Yerine ne koymuşlardı? Yürüyüşüme devam ederken gözüm keştiğim bir ağaca döndüm ve muhattap belleyerek onu yerine ne koydular diye bağırdım iki kolumu açıp. Ah tamam tamam ben söyleyim dedim. İsa yerine zenci luther kingi koydular kilise yerineyse kütüphaneleri. İsmine bilim dediler ancak asıl bilime hakaret dışarısında bir şey değildi. Kitapların insan zihninde oluştursacağı infilakları göz ardı ettiler. Mayınlı bir tarla gibi adeta. Nasıl mı? Şimdi bir örümcek düşünün. Az önce ki aptal örümcek evet. Kitap okuyor. Zekice yazılmış bir kitabı aptal bir örümcek okuduğunda zihninde canlanacak ve ne düşüncelere gidebileceğini kestirebilmek oldukça imkansız. Ellerin cebinden çıkarılışında vurulacağını düşünen bir örümcek evet. İnanın insanlar örümcekten daha beter. Onun kitapla neler yapabileceğini düşünün diyecektim ancak şu an zaten tam olarak onun içindeydik. Modern çağ evet. Ne derdim vardı benim. Daha mı hızlı yürümeliydim. Daha hızlı yürürsem belki Alice'in tavşan çukuruna ulaşırım dedim. Gülümsedim bu munzur şakamın karşısında. Alice harikalar diyarında'yı yazan bir fransız yazardı. Fransızca hakkında ki düşündüğüm şey aklıma geldi hani şu gereksiz uzatılması konusunda kelimelerin. Deliğin uzun olması aklıma gelince kurduğum bağlam bana kahkaha attırdı. İşte haklıydım. Haklıydım işte bakın, gören gözler için her şey herşeyin cevabı olabilirdi. Ah evet kitaplar diyordum. Şunu söylemeliyim ki basılan kitaplar ve bilimin gelişimi, savaşlarda kullanılan silahların öldürücülüğü ile doğru orantılı. O silahları yapanların yanında kitap okuyan o aptal örümcek melek kalırdı. Gerçi bilemezdik oda belki ilk önce ok yapacaktı kendine sonra mancınık sonra ördüğü ağlardan bir kale, mızrak, tüfek, tabanca, makineli tüfek derken nükleer bomba yapıp ateş karıncalarına savaş açacaktı. Kesin bir şekilde katıldım kendime ve sonuna kadar hak verdim. Memeli anatomisine sahip bedenim izin verebileydi sırtımı sıvazlayıp kendimi takdir edecektim. Ancak yapamadım. O zaman insanlar olarak bizde istisna olsakta farksız değiliz dedim kendime. Hayvanların her birinin mavi bilyeler olduğunu düşünürsek aralarından sadece bir tanesinin sarı olması ve bu sarılığı ona derin düşünce sağladığını düşünsekte onun bilye olduğu gerçeğini değiştiremezdik. Ha örümcek ha penguen ha insan bir fark yoksa bu kadar dert edilecek bir şeyde yok dedim kendime. Bizim yerimizde madem ki bir örümcek olduğunda aynı şeyleri yapacaktı bizim şansımız varken ve bu şansımızı doğal şekilde kullanıyorsak

ne yapabilirdi ki insan. Belki de mavi bilyelerin arasında sarı bilye oluşumuz gibi sarı bilyeler arasında bizim bir farkımızın olması gerekiyordu tıpkı mavi bilyeler arasında ki farkımız gibi. Her hayvan aynı şeyi yapacak oluyorsa madem, bizde benekli sarı bilye olarak ideal mutlu ve cevreye, dogaya saygılı bir medeniyet inşaa etmeliydik. Bunu inşa ettiğimiz vakit sarı bilyeler seviyesine yükselip benekli bilye olarak gogsumuzu kabartıp içten içe, yaşamaya devam edebilirdik. Peki ya sonrasında benekli bilyelerle dolu bilyeler arasında biz mavi bilye olmayı mı amaçlardık acaba o noktada. Kötülüğün olmadığı idealinde ideali olan bir toplum-dünya içerisinde günahın keşfi ve keşfin akabinde o korkunç mavilik. Başladığın noktaya kaçınılmaz dönüş... Kristof benim bokumu yesin böylesi bir keşfin yanında. Cennetten kovuluş ve dinazorlarla dolu mavi bilye olan dünyada yaşam işte. Bekle ki gırtlığın evrilsin dili icat edesin, bekle ki yazıyı icat edesin ve sonra kitapları, skolastikide terk ettin miydi ilk soldan dön haha. Tanrıyı öldürdüğün vakit işte modern zaman, kıyamete çeyrek kala!

Bir sigara yaktım. Çok fazla düşünüyordum ne olmustu bana böyle. Neyim vardı benim. Simulasyonda mıyım acaba dedim kendime. Hayatamızdaki her şey bilgisayarda olan şeyler gibi sanal mıydı acaba. Kendime bir tokat attım. Seni modern çağda asalak filozofların laflarına kanmış aşağılık herif dedim. Ne konustuk az önce seninle. Manayı kaldırıncı aradan elbette her şey oyunmuş gibi anlamsız gelir. Sen bir piksel olamazsın. Hiç bir zaman olmadında. O kağıda çizilmiş bilyelerin işi sense sarı bir gerçek derinliği olan bilyesin. Ne fark ederki dedim kendime. Her şey ne kadar bir ve birbirine benziyor ve bir o kadarda birbirine bağlı. Her şey birinin sonucu veya nedeni, hayır hayır diyalektik değil bazen sonucu veya nedeni olmasada etkilediği olur. Bu etkileyiş gene de etkileyiş olduğundan bir mantık aramaya gerek kalmaz.

Sigaram bitti, başlayan her şeyin sonu olmak zorunda. Haha işte buna gülerim. İşte küçük hayatınızda bir aldatmaca daha. Başlayan, mesela harekete başlayan, devinime başlayan veya yanmaya başlayan bir sigara mevcut olduğu sekil butunlugunun sonu olmasına mahkum olsa dahi bu onun tamamen sonunu göstermez cunku dönüşür. Dönüşen bir şeyede sonu olduğunu söyleyemezsin. Söylemen art niyetli bir davranış olur. Kaldı ki zaman kavramını hiç işin içine katmadım. Katsam bunu katacağım kadar cahilliğinde direktmiş olmandan utanırdın.

Her diyalog bir manipölasyon, ve sana suyun aşağı doğru aktığını düşündürüyorum bu satırları okuduğunda. Benimle yürüdüğün orman yolunu terk et, daha fazla anlamsız kibirli yaşamında varoluşunu pekistireceğim diye anlamlarını anlamlandırmaya uğraşma. Yaşamak şakaya gelmez zira. Sigaramla birlikte son bulan bu yazım bakalım nasıl şeylere dönüşecek zihninin içerisinde?